

hvis man nu ikke snart skaffer denne Stole bedre Naar at arbejde under, saa vil det i ethvert Tilfælde ikke blive de Mænd, der have lagt deres Livs bedste Kræfter ind i dette Skolearbejde, der komme til nogen Sinde i deres Liv at arbejde under bedre Forhold. Derfor finder jeg, i ethvert Tilfælde ud fra mit Standpunkt, at for dem, der ønske, at Højskolerne her i Landet skulle blive et virkelig dygtigt Led i Oplysningsarbejdet, vilde det være en meget daarlig Politikk, om vi vilde holde vore Krav tilbage og tie stille, og det synes jeg, er blevet yderligere bestyrket ved den højtærede Kultusministers Udtalelser i Dag. Der er fremkommet fra dette Ting's Side et meget beskedent Forslag om Højskolerne, og jeg tror, vi kunne ganske rolig sige, at det er ikke noget utopisk Forslag, vi have fremsat; der er Medlemmer her i Salen, som have ønsket, at man skulde gaa langt videre, men vort Forslag er saa beskedent, at man selv fra Højres Side har anerkendt det for at være saadant. Dette Forslag have vi Nar efter Nar sendt op til det andet Ting og søgt at knytte det sammen med en anden Sag, som vi formodede, at baade Regeringen og det andet Ting satte Pris paa. Vi have sagt, at vi vare villige til at strække os meget vidt paa en anden Sag, naar vi kunde saa denne Indrømmelse, men alligevel ere vi ikke naaede dertil, men om det skal bidrage til bedre at gennemføre Sagen, at den ærede Ordfører bebryder os, at vi have talt for Sagen, og finder, at vi egentlig talt gjorde bedst i at tie stille, nærer jeg ikke ringe Tvivl om.

Jeg kommer dernæst til den højtærede Kultusministers Udtalelse om samme Emne. Den højtærede Kultusminister lod til at stille en ganske ny og vistnok for de fleste Medlemmer overraskende Betingelse for, at dette Forslag om Højskolerne skulde blive til Lov, idet han nemlig anførte som en rimelig Forklaringsgrund til, at det andet Ting ikke havde stillet sig velvillig overfor dette Forslag, at Forslaget om Lønninger til Universitetets Professorer o. s. v. ikke blot ikke var blevet vedtaget her i dette Ting, men at den højtærede Kultusminister end ikke havde faaet tilsendt Ændringsforslag til den. Da jeg har den Ære at være Formand for det Udvalg, til hvis Omsorg dette Forslag er blevet betroet, maa det vist ikke kaldes ganske ubesøjet, at jeg i den Aledning gør den Bemærkning, at det er første Gang, det over for mig er blevet fremsat som Grund til, at Højskoleloven ikke er bleven fremmet af det andet Ting. Jeg har ikke hørt dette før fremsat fra den Side, og det kom mig meget overraskende, ja det kom

mig ikke alene overraskende, men jeg maa sige, det forbausede mig. Vel er jeg fuldt ud paa det rene med, at den Side af vort politiske Liv, for hvilken den højtærede Kultusminister er Repræsentant, just ikke plejer at være besæden med de Fordringer, den stiller; men at man der virkelig har kunnet tænke sig at stille en saadan Fordring for at gøre en ganske simpel lille Hærfærdigheds-handling overfor Højskolerne, var mig umægtelig noget overraskende. Jeg kan for mit eget Vedkommende maaste give den højtærede Kultusminister et lille Bidrag til Forstaelse af, hvorfor dette Forslag hverken er blevet vedtaget, eller der ikke en Gang er kommet Ændringsforslag. Jeg tror — men jeg taler naturligvis kun der ud fra mit eget personlige Standpunkt — at det skyldes lidt det, at man har i Udvalget ondt ved at tro, at den højtærede Kultusminister har ment dette Forslag ganske alvorlig. Naar man læser dette Forslag igennem, ser paa de Lønningsforhøjelser, der ere stillede op, og man lægger de Summer sammen, er det, saavidt jeg i dette Øjeblik mindes, en aarlig Lønningsforhøjelse af 94,000 Kroner til Universitetets Professorer, som man der forlanger i en eneste Mundfuld. Jeg skal altsaa ikke nægte, at jeg har haft ondt ved at tilegne mig den Overbevisning, at den højtærede Kultusminister virkelig, selv om jeg ikke tvivler om, at Universitetet kunde ønske det, har taget dette Forslag alvorlig. Jeg har selv været tilbøjelig til at tro, at det var et af den Slags Forslag, som vi have haft adskillige lignende af paa dette Ting's Bord, som ingen vilde blive mere ubehagelig berørt af at se vedtaget, end vedkommende Minister selv, som har fremsat det, idet den højtærede Minister dog næppe kan være i Tvivl om, at det er et Forslag, der vil have overordentlig vidtrækkende Konsekvenser. Hvis det skulde blive vedtaget i den Stikelse, hvori det foreligger, tror jeg nok, at der indenfor hele det danske Bureaukrati vil rejse sig et saadant Naab om højere Lønninger, at selv den højtærede Kultusminister, i alt Fald hans Kollega, den højtærede Finansminister, vilde gysse tilbage for disse Konsekvenser. Derfor tror jeg, at den højtærede Kultusminister bør være Tinget taknemlig for, at det ikke har vedtaget hans Forslag. Jeg kan heller ikke ganske anerkende, at den højtærede Minister slet ikke har hørt noget til dette Forslag, der er jo et enkelt Afsnit paa dette Lovforslag, om hvilket der gentagende har været stillet Spørgsmaal til det højtærede Ministerium, det Spørgsmaal, der forekommer Udvalget at være blevet mest stiftmoderlig